

عنوان مقاله:

نماد خورشید در هنر ایران باستان

محل انتشار:

دومین همایش ملی باستان شناسی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فریده نظری زاده - دانشجوی کارشناسی نگارگری، دانشگاه پیام نور مرکز تهران شرق

فاطمه مشهدی حاجی علی - دانشجوی دکتری مدیریت منابع انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی قزوین

خلاصه مقاله:

همواره یکی از دغدغه های اساسی علم در هر زمینه ای یافتن چرایی و چگونگی اتفاقات و موجودیت عناصر است. در این زمینه هنر همواره مهجور مانده و تحقیقات بسیار اندکی در زمینه فلسفه آن و شناسایی عوامل موجود و موثر بر آن شده است. در رویارویی با هنر ایرانی، لذت واقعی آن گاه حاصل خواهد شد که به درکی عمیق و درست از آن دست یافته باشیم. از آن جایی که هنر ایرانی، هنری است نمادین و سرشار از معانی رمزی و ماورایی، آشنایی با مبانی فکری و اعتقادی و معنوی نمادپردازی آن، زمینه شناخت ما را از هنرهایی که حاوی این نماد هستند فراهم می آورد. علی رغم گسست های تاریخی و نفوذ فرهنگ های بیگانه، تحولات نگارگری ایران از پیوستگی و تداوم نسبی برخوردار بوده است و وجوه اشتراکات صوری و مضمونی بسیاری در آثار دوره های مختلف مشاهده می شود. نمادگرایی به عنوان یکی از ابزارهای بیان تصویری و انتقال مفاهیم، آثار زیادی از نگارگری ایرانی را در صورت و معنا به هم نزدیک کرده است. بنابراین عناصر نمادین و نمادشناسی در نگارگری ایران، با توجه به جایگاه نمادها و چگونگی کاربرد آن ها در دوره های مختلف قابل ملاحظه است. یکی از این نمادها که در بسیاری از آثار بر جای مانده از ایران باستان مشاهده می گردد، خورشید است. در اساطیر نمادین ایرانی، روشنائی و نور برآمده از گنبد آسمان است. آسمان چون گنبدی از سنگ تصور می شد که روشنی و نور از آن متولد شده است. در این تحقیق تلاش شده است تا با مفهوم نماد در آثار باستانی و به ویژه نماد خورشید در هنر ایران باستان آشنا شده و آن را ریشه یابی کرد. بر همین اساس تحقیق حاضر با استفاده از پیمایش تاریخی به بررسی نماد خورشید در هنر ایران باستان پرداخته است.

کلمات کلیدی:

نمادگرایی، نقش خورشید، اسطوره، هنر ایرانی، نگارگری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/541010>

